

ligt at tale aabent og ærligt her i Folketinget, og hvis det skal bebrejdes mig, saa er det ikke særligt smigrende for dette høje Ting. Jeg tror netop, at vi trænge til af og til at faa sagt vor Mening rent ud, og det tillod jeg mig i Gaar.

Den ærede Ordfører fremkom saa til Slutning med en højst ejendommelig Paastand, som jeg ogsaa vil dvæle et Øjeblik ved. Den ærede Ordfører paastod, at Ministeren ikke havde nægtet at udlevere de Hoffske Aktstykker til Finansudvalget. Det var en højst ejendommelig Udtalelse, thi den er ikke rigtig. Det ærede Medlem og hans Kolleger maa lige saavel som alle vi andre Medlemmer af Finansudvalget vide, at den ikke er rigtig. Den højtærede Justitsminister holdt krampagtigt fast ved sine Dokumenter den Aften, han var i Finansudvalget, og han nægtede gentagne Gange paa Anmodning om at udlevere dem at lade os faa dem, idet han gjorde gældende, at det var hemmelige og fortrolige Statspapirer, som det paa ingen mulig Maade kunde gaa an, at vi Finansudvalgsmedlemmer fik Lejlighed til at se, og man ved jo ogsaa, at den højtærede Justitsminister maatte trues af et Medlem af Finansudvalget med Mandatnedlæggelse, førend han gav Køb, før det lykkedes os at faa disse Dokumenter. Omsider kastede Ministeren saa Dokumenterne hen ad Bordet, idet han udbrød: Tag dem saa! Det er Historien angaaende Udleveringen af de justitsministerielle Dokumenter i Finansudvalget, og det er ret ejendommeligt, at den ærede Ordfører siger, at Justitsministeren ikke nægtede at udlevere dem.

Dette er i alt væsentligt, hvad jeg har at tilføje til mine Udtalelser i Gaar. Angaaende Forholdet mellem det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og mig i denne Sag skal jeg ikke udtale mig, det vil det ærede Medlem nok selv besørge.

K. M. Klausen: Skønt jeg godt ved, at Interessen her i Salen kun samler sig om Lægestriden, ser jeg mig dog nødsaget til at tale om enkelte andre Spørgsmaal vedrørende dette Budget. Fra Socialdemokratiets Side er der jo stillet en Del Ændringsforslag, blandt andet Forslag om at yde et forøget Tilskud til to Poliklinikker, den i København og den paa Frederiksberg. Nu oplyser den højtærede Minister, at den ene af dem, den frederiksbergske, har indsendt Andragende om at faa sit Tilskud sat op til den gamle Højde. Det er ganske sikkert, at disse to Poliklinikker i høj Grad trænge til at støttes. Polikli-

nikken her i København fejrede i Fjor 25 Aars Jubilæum og truede med, at hvis man tog Understøttelsen fra den, vilde den maaske blive nødsaget til at fejre dette Jubilæum med at standse sin Virksomhed. Jeg synes, at det vilde være i høj Grad sørgeligt og beklageligt, om det skulde blive Tilfældet. Man er vist fra alle Sider enig om at indrømme, at disse Poliklinikker have gjort uhyre megen Gavn overfor fattige Mennesker, og jeg synes, at det derfor er haardt at tage denne Understøttelse fra dem. Nu siger den højtærede Justitsminister, at efter at Rigshospitalets Poliklinik er aabnet, er der ikke saa megen Grund til at støtte de to nævnte Poliklinikker. Men det er meddelt mig, at det ikke har formindsket det Besøg, som Poliklinikkerne i København og paa Frederiksberg have, men at de have lige saa meget at gøre nu, som de tidligere have haft. Jeg synes derfor ikke, at man kan anføre nogen Grund til at nægte disse to velgørende Institutioner den Understøttelse, som vi have foreslaaet til dem.

Med Hensyn til Lægds mændene vilde den højtærede Minister heller ikke modtage vort Ændringsforslag om at nægte den Bevilling paa 100,000 Kr., der ydes dem. Vi have fra Socialdemokratiets Side paa alle Trin gjort Modstand mod, at Lægds mændene skulde have disse Penge. Lægds mændene ere i Almindelighed Sognefogder ude i Landet, det er mægtige og indflydelsesrige Mænd paa deres Egn. Jeg havde i sin Tid det bestemte Indtryk, at denne Udgift paa 100,000 Kr. skulde gennemføres, fordi Alberti vilde benytte det som et Middel til at indynde sig hos Landbostanden. Men der er ingen som helst Grund til at give Lægds mændene disse Penge, naar ikke andre kommunale Ombudsmænd, som mange Gange have meget mere at bestille, skulle have nogen Erstatning for den Ulejlighed og det Tab i Arbejdstid, de have.

Derefter vil jeg gøre nogle Bemærkninger vedrørende Birkefuldmægtig Hugo Carstensen paa Frederiksberg. Jeg oplyste i Gaar — og den højtærede Justitsminister anerkendte Rigtigheden af, hvad jeg sagde —, at Hugo Carstensen havde modtaget Statsgebyrer til et Beløb af 765 Kr. og ladet disse Penge ligge i sit Penge-
skab i 3 Aar, at han end ikke havde indført dem i Sporteljournalen, og at Pengene først blev skaffede til Veje, da Revisionen gjorde Fordring paa dem. (Justitsministeren [Bulow]: De laa i en særskilt Konvolut!) Ja, i en Konvolut, men